

Баба је била нешколована, али оштроумна жена, кратких и бистрих реченица, онаква какве благослов проклетог крша Црне Горе рађа и теше.

Не би ти та много филозофирала, мој Мило. Такве као ти јасно је, и нама деци неразумљиво тада, крстила са: „Поср’о Бог“, описујући их у две речи до голе суштине.

Ево, реци, искрено, бил’ себе назвао икако другачије, бил’ се могао тачније описати након последње у низу глупости, којима једнако расрбљујеш и расцрногорујеш Црну нам Гору, аблеку тужни, рекавши како је чин Гаврила Принципа био терористички, како се Монтенегро ограђује од тога и како је Велики рат био погубан по наша брда, сињавину мора и понајвише твоју памет, беспаметниче!

Принцип јесте био терориста, баш колико си и ти убоги чобан из катуна, ограђуј се слободно од Гаврила, јер знаш ко се и шта ограђује, барем крај тих истих катуна, а Велики рат јесте био погубан, али утолико што га Црна Гора није хтела избећи, узмаћи ни за јоту, тврдоглаво се ушанчивши код Мојковца, штитећи одступницу браћи Србима!

Имаш ли образа да свратиш до Мојковачког поља, на ону раскрсницу, под споменик јунацима лелејског Божича оне ратне године?

Имаш, верујем, јер, рекосмо: „Поср’о Бог“, мој Мило!

Није жалосна твоја изјава и ограђивање, к’о брав у тору, од чина Гаврила Принципа и срамног ламентана над судбином Црне Горе, колико истина да су твоји „ћорци“ за ту исту Црну Гору учинили више мука неголи један Гаврилов метак!

Пред Мојковцем су стајали моји, а знам и твоји преци, остављајући куће пуне нејачи, не премишљајући се ни секунде шта им ваља чинити?!

Јесмо ли због тога платили цену?! Јесмо- велику, али ништавну колики би цех био да је неки такав, као ти, тада размишљао у име Црне Горе, сердаре јада!

Није ово бежање у мит о јуначкој и чојственој Црној Гори, већ жал што чиниш све да то сведеш на мит, а не истини о великом народу, који се равнао оном Његошевом: „Благо оном ко довијека живи, имао се рашта и родити“!

Гаврило је повукао ороз, праћедови су нам потегли сабље кад је понестало муниције, баш да би Црна Гора у својој малености довека била велика!

И теби су је оставили, и поносио си се некада баш таквом Црном Гором, док је ниси праметнуо у Монтенегро, слушајући шта ти аветни Брковић и још аветнији Мираш шапућу са скута, калифу без калифата.

Није, Мило, Црна Гора ни твоја ни моја, да је отресамо ко суве откосе и разгрћемо ко навилке сена, већ наших предака и потомака, а ми смо тек несрећна већа између њих!

Једнако и ја колико и ти, чим свако мало имам потребу да правдам Црну Гору од твојих глупости и убеђујем да ниси ти ни брдо, ни море, ни манастири наши, већ онај сирови трупац што га грешком убациш у пећ, па задими сулундар и кућу, гасећи огњиште које су прадедови још распалили.

Ако ти се већ толико жури у будућност, неку по твојој мери скројеној, питај, дер, Морачу тече ли у њу из прошлости, или извире негде подно твоје фотеље, несрећо?!

Јесам од оних, тако сам учен горе у бестрагији морачког камењара, да ваљаног потомка нема без поносног претка, и верујем да веће суштине нема!

Осим, можда, оне бабине: „Поср’о Бог“, али то ће већ боље ти разумети, или нећеш?..

Радуј се, несоју, што је Велики рат десетковао Црну Гору, како кажеш, јер да није- тешко би већину навукао, мој Мило!

Пострадало је тад понајвише оних који би те мршнули селима да им приђеш...

Пали су тада ко откочи баш они који ти не би дали ни стоку на испашу да водиш, а не Црну Гору у бољи свет!

Не Србујем ја над Црном Гором, већ жалим што одавде, далеко од чукундедовског прага, морам да црногорствујем, не дозвољавајући да у име наших племена трабуњаш ко п’јани Индијанац!

Племство је и настало из племена, а не зато што нас је нека фукара делила ко дивљаке у групе катунара, знаш?!

Не знаш, вероватно, јер гласније одјекне топот шупље главе од пуцња Гаврила Принципа!

Поср’о Бог, мој Мило, поср’о Бог!

Само се ти ограђује, да ако на крају неко и затвори тор...

(Два у један)